

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

VI ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗ-
ΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Η Πολιτική Απόφαση της VI Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ εκδίδεται με ευθύνη του Εκδοτικού Τμήματος της ΚΕ των ΣΚΔ, κατόπιν απόφασης της ΚΕ της Οργάνωσης. Η εισήγηση εγκρίθηκε ομόφωνα στις 2 Μάη του 2026, την δεύτερη ημέρα των εργασιών της Συνδιάσκεψης.

Αθήνα, 8 Μάη 2026

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ VI ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ
ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**

2 Μάη 2026

Πρόλογος

Στις 25 Απρίλη με 3 Μάη 2026 συνήλθε στην Αθήνα η VI Συνδιάσκεψη των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων η οποία και ενέκρινε το νέο Καταστατικό της Οργάνωσης, έλαβε αποφάσεις σχετικά με την επαναθεμελίωση του κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας στην χώρα μας, καθόρισε ευθύνες για το διάστημα ως την επόμενη εκλογοαπολογιστική συνδιάσκεψη της Οργάνωσης (ή το πρώτο Συνέδριο αυτής αν προκηρυχθεί νωρίτερα), εκτίμησε την υφιστάμενη πολιτική στιγμή στην χώρα και διεθνώς.

Πιο συγκεκριμένα η Συνδιάσκεψη κατά την 1η ημέρα των εργασιών της (25/4/26) συζήτησε για την τρέχουσα περίοδο και πραγματοποίησε απολογισμό της δράσης της κατά την προηγούμενη περίοδο και ενέκρινε το νέο καταστατικό, ενώ κατά την 2η ημέρα των εργασιών της (2/5/26) ενέκρινε την Πολιτική Απόφαση και την 3η ημέρα των εργασιών (3/5/26) εξέλεξε Κεντρική Επιτροπή. Η ΚΕ κατά την πρώτη της συνεδρίαση εξέλεξε Συντονιστικό Γραφείο και Γενικό Γραμματέα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9§3 του (νέου) Καταστατικού.

Κεφάλαιο 1^ο: Βασικές θέσεις για την επαναθεμελίωση του Κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας στην Ελλάδα

Η Συνδιάσκεψη εκτίμησε πως το ζήτημα της επαναθεμελίωσης του κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας είναι επιτακτικό σήμερα, σε μία περίοδο που αναπτύσσεται αντικειμενικά ένας διάλογος στις γραμμές της κομμουνιστικής αριστεράς ευρύτερα. Σε μία περίοδο που ζητήματα όπως η ανάγκη ύπαρξης συντεταγμένης οργάνωσης αμφισβητείται, σε μία περίοδο που κυριαρχούν αντιλήψεις μικροαστικής προέλευσης με αναρχικά στοιχεία στην έμπνευση, είναι σημαντικό να καθορίσουμε το τι εννοείται με τον όρο της Κομμουνιστικής Συνέπειας, να ξαναχαράξουμε αυτές τις διαχωριστικές γραμμές που θέτουν το όριο μεταξύ Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων και άλλων οργανώσεων και συλλογικοτήτων.

Το πρώτο και βασικό ζήτημα δεν εκκινεί από την μορφή που προσλαμβάνει η πολιτική οργάνωση, αλλά αντίθετα εκκινεί από το περιεχόμενο των επεξεργασιών που διέπουν την εκάστοτε Οργάνωση που θέλει να επικαλείται την κομμουνιστική αριστερά ή την έννοια της συνεπούς κομμουνιστικής θέσης και στάσης. Υπό αυτήν την άποψη, για παράδειγμα, θα πρέπει να προχωρήσουμε στον καθορισμό του επαναστατικού υποκειμένου και την αιτιολόγηση του καθορισμού αυτού. Επαναστατικό υποκείμενο είναι η εργατική τάξη. Ο λόγος για αυτό έγκειται σε δύο γεγονότα: το πρώτο εξ αυτών είναι ο παραγωγικός της χαρακτήρας και η θέση της στην παραγωγή (παραγωγή και απόσπαση υπεραξίας), όπου δημιουργούν την αντικειμενικά διαμορφούμενη ζωτική ανάγκη της τάξης αυτής από την επαναστατική ανατροπή. Το δεύτερο γεγονός – που χαρακτηρίζεται από το ποιοτικό περιεχόμενο της έννοιας της εργατικής τάξης – είναι ότι επειδή η εργατική τάξη είναι τάξη παραγωγική με την μαρξιστική έννοια, είναι και η μόνη πραγματικά ικανή να συντονίσει την παραγωγή, όχι μέσα από θεωρητικά μοντέλα της χυδαίας (προμαρξιστικής ή αντιμαρξιστικής) πολιτικής οικονομίας, αλλά αντίθετα μέσα από την κατάκτηση της παραγωγής από τους ίδιους τους παραγωγούς. Το δε ποιοτικό περιεχόμενο της Εργατικής Τάξης προκύπτει από το θεμελιώδες έργο του μαρξισμού – λενινισμού, το *Κεφάλαιο* (και ειδικά τον πρώτο τόμο αυτού). Από εκεί προκύπτει ότι με τον όρο «εργατική τάξη» εννοείται αποκλειστικά η μερίδα εκείνη που εργάζεται στην πραγματική παραγωγή υλικής και όχι λογιστικής υπεραξίας. Άλλωστε, η αναγωγή της λογιστικής «υπεραξίας» σε πραγματική υπεραξία, θα σήμαινε εξίσωση μίας φαντασιακής έννοιας (λογιστική «υπεραξία») με μία υλική (πραγματική υπεραξία), οδηγώντας έτσι σε μία ιδεαλιστική αντίληψη κατά την οποία το φαντασιακό εξισώνεται με το πραγματικό.

Το παραπάνω, βέβαια, δεν σημαίνει ότι όσοι δεν εργάζονται στην υλική παραγωγή ανήκουν αυτόματα στην αστική τάξη ή ότι δεν έχουν συμφέρον από την αντικαπιταλιστική – αντιμπεριαλιστική ανατροπή. Όμως, είναι γεγονός ότι αυτές οι μάζες που συγκροτούν τα χαμηλά μεσοστρώματα (τα οποία στην αστική πολιτική οικονομία αναφέρονται ως *μικροαστική τάξη* παραβλέποντας τα μαρξιστικά κριτήρια του καθορισμού των τάξεων), ενώ έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την ανατροπή, αυτή δεν καθίσταται για αυτούς άμεσα ζωτική ανάγκη. Πρέπει ακόμη να τονιστεί ότι και μέσα στα μεσοστρώματα αυτά υπάρχουν χαώδεις διαφορές, οι οποίες όμως δεν μπορούν να μεταφράζονται πάντα σε σύγκρουση συμφερόντων. Για παράδειγμα, οι (de facto) μισθωτοί και οι αυτοαπασχολούμενοι ενός κλάδου (λχ λογιστές, δικηγόροι κ.α) δεν έχουν αντικρουόμενα συμφέροντα, αλλά αντίθετα έχουν συμφέροντα τα οποία

μπορεί άλλοτε να διαφέρουν και άλλοτε να συμπλέουν. Παράλληλα, ιδιαίτερο ζήτημα αποτελεί η αγροτιά, η οποία από διάφορες δυνάμεις αντιμετωπίζεται ως μία αυτόνομη ανεξάρτητη τάξη, ενώ αποτελεί διαταξικό στρώμα (φτωχή αγροτιά – μεγάλη γαιοκτησία κλπ).

Δεύτερο ζήτημα είναι αυτό των θεωρητικών αρχών που διέπουν την επαναστατική πολιτική οργάνωση του προλεταριάτου. Θεμελιώδες ζήτημα είναι το πώς η κάθε μια Οργάνωση προσεγγίζει τον *διαλεκτικό υλισμό*, την επαναστατική επιστημονική κοσμοθεωρία. Ο διαλεκτικός υλισμός είναι το πιο πρωτοπόρο σύστημα ανάλυσης και ερμηνείας των σύγχρονων φαινομένων γιατί καταφέρνει και εντοπίζει τις πραγματικές κινητήριες δυνάμεις, αλλά και τις διαδικασίες κίνησης τόσο στο φυσικό όσο και στο κοινωνικό επίπεδο. Καταφέρνει και διαψεύδει παραμύθια που προβαλλόμενα στην κοινότητα των φυσικών επιστημών επιχειρούν την αντανάκλαση και επιτελούν την λειτουργία της αναπαραγωγής στον κλάδο των κοινωνικών επιστημών. Για παράδειγμα, η προβολή μεταφυσικών ή ιδεαλιστικών θεωρήσεων στις φυσικές επιστήμες, οι οποίες θεωρίες οδηγούν στο συμπέρασμα ότι από το κενό μπορεί να δημιουργηθεί η ύλη ή η ύλη να μετουσιωθεί σε κενό – θέσεις διαψευσμένες αμφότερες, επιχειρούν σε μεγάλο βαθμό μία βαθιά κοινωνική παρέμβαση: την προπαγάνδισή της θέσης ότι η όποια αλλαγή δεν επέρχεται από εσωτερικές συγκρούσεις και την επίλυσή τους (διαλεκτικό άλμα), αλλά αντίθετα από εξωτερικές παρεμβάσεις. Αν αυτό μετουσιωθεί στην πολιτική θεωρία (ή αν για παράδειγμα αξιολογηθεί ως παραλληλισμός σε αυτήν) οδηγείται κανείς στο συμπέρασμα ότι δήθεν ο όποιος αγώνας είναι μάταιος, η όποια ρήξη είναι μάταιη και όλα θα έρθουν από παρέμβαση «εξωκοινωνικών» παραγόντων, είτε αυτοί οι παράγοντες είναι πχ ένα «θεοποιημένο» δίκαιο/δικαστική εξουσία, η θεία πρόνοια (θέση της καθολικής εκκλησίας έως τα μέσα του 20^{ου} αιώνα) ή η μοίρα, η μαγεία κοκ. Εκεί ακριβώς έγκειται η μοναδικότητα του *Διαλεκτικού Υλισμού*, ως μοναδικής επιστημονικής κοσμοθεωρίας και φιλοσοφικής αφετηρίας για την εξέταση του κόσμου. Δεν πρόκειται ούτε για «ένα από τα πολλά εργαλεία», ούτε για «ένα προσωρινό εργαλείο μέχρι να βρεθεί κάτι καλύτερο». Οι θεωρήσεις αυτές αποσκοπούν ακριβώς στον κοσμοθεωρητικό και πολιτικό αφοπλισμό του προλεταριάτου και όχι στην αντικειμενική βελτίωση της θέσης μάχης που πρέπει αυτό να λάβει.

Την ίδια στιγμή, εκτός γενικών φιλοσοφικών αρχών όπως ο διαλεκτικός υλισμός, τίθενται αντικειμενικά ζητήματα σχετικά με την αναγνώριση της κατάστασης διεθνώς και ειδικότερα με την αποδοχή του ιμπεριαλισμού ως του *ανώτατου* και *άρα ύστατου* σταδίου του καπιταλισμού ή την διερεύνηση διαφορετικών μετα-ιμπεριαλιστικών σταδίων. Για να εξεταστεί αυτό το ζήτημα πρέπει να μπει ένα θέμα: ποια τα θεμελιώδη γνωρίσματα του ιμπεριαλισμού και ποια η σημερινή κατάσταση στο ιμπεριαλιστικό σύστημα; Δηλαδή, τα γνωρίσματα αυτά που αναγνωρίζονται ως θεμελιώδη, έχουν μεταβληθεί ουσιωδώς; Τα βασικά γνωρίσματα του ιμπεριαλισμού όπως αποτυπώνονται σε ένα εκ των βασικών έργων της μαρξιστικής – λενινιστικής κοσμοθεωρίας, το βιβλίο του Β. Ι. Λένιν «*Ο ιμπεριαλισμός – ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού*» είναι πέντε: α) Συγκέντρωση της παραγωγής και του κεφαλαίου που έχει φτάσει σε τέτοια υψηλή βαθμίδα ανάπτυξης, ώστε να δημιουργεί μονοπώλια που διαδραματίζουν αποφασιστικό ρόλο στην οικονομική ζωή, β) συγχώνευση του τραπεζικού κεφαλαίου με το βιομηχανικό και δημιουργία μιας χρηματιστικής

ολιγαρχίας πάνω στην βάση αυτού του «χρηματιστικού κεφαλαίου», γ) εξαιρετικά σπουδαία σημασία αποκτά η εξαγωγή κεφαλαίου, σε διάκριση με την εξαγωγή εμπορευμάτων, δ) ο σχηματισμός διεθνών μονοπωλιακών καπιταλιστικών ενώσεων που μοιράζουν τον κόσμο μεταξύ τους και ε) ολοκλήρωση του εδαφικού μοιράσματος όλου του κόσμου μεταξύ των μεγαλύτερων καπιταλιστικών δυνάμεων. Την ίδια στιγμή, βάση όλων αυτών είναι η πρωτοκαθεδρία της υλικής παραγωγής (βλ παραπάνω) σε ένα περιβάλλον καπιταλιστικών σχέσεων. Αξίζει εδώ να τονιστεί ότι σε κάθε σύστημα οικονομικής οργάνωσης, η υλική παραγωγή είναι το πρωτεύον.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η θέση πως οι χώρες διακρίνονται σε κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές – περιφερειακές δυνάμεις – εξαρτημένες χώρες είναι η μόνη που είναι σύμφωνη με τον Μαρξισμό – Λενινισμό. Η εκτίμηση αυτή δεν είναι απλή θεωρητική διακήρυξη, αλλά αντίθετα αποτελεί οδηγό για την δράση των κομμουνιστών σε κάθε χώρα. Παράλληλα, οδηγεί σε παταγώδη κατάρρευση και διάγνωση των γελοιωδών αφηγημάτων του τροτσκισμού περί ανάγκης «παγκόσμιας επανάστασης», θέση που αποσιωπά τις διαφορές τόσο στην οικονομική ανάπτυξη μεταξύ χωρών, όσο και μεταξύ των τριών κατηγοριών χωρών. Η ουσιαστικότερη αξία, όμως, αυτών των αναλύσεων είναι γιατί μέσα από αυτές καθορίζονται οι διάφοροι στόχοι του λαϊκού κινήματος ανά χώρα. Αυτό συμβαίνει γιατί με βάση την υπαγωγή εκάστης χώρας σε μία από τις τρεις κατηγορίες χωρών, διαφοροποιείται η ειδική αντίφαση που καλείται το λαϊκό κίνημα να επιλύσει σε πρώτη φάση, ενώ το καθήκον των κομμουνιστών είναι να μεριμνούν κατά το διαλεκτικό άλμα αυτό να δίνεται και γενική στόχευση προς τον σοσιαλισμό.

Η Ελλάδα είναι χώρα με τσακισμένο τον παραγωγικό τομέα, ενώ είναι ενισχυμένος ο τομέας της παροχής των υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με στοιχεία, ο λεγόμενος «τρίτογενής τομέας» (δηλαδή οι υπηρεσίες) αποτελεί το ~75% των δραστηριοποιούμενων επιχειρήσεων, ενώ το υπόλοιπο ~25% προέρχεται από τις παραγωγικές επιχειρήσεις. Η περιορισμένη ύπαρξη παραγωγικών επιχειρήσεων έναντι της «κυριαρχίας» των μη-παραγωγικών διαμορφώνει συνθήκες σύνθετης εξάρτησης της Ελλάδας από ξένα κέντρα. Αυτή η εξάρτηση της χώρας από ΗΠΑ – ΕΕ εκδηλώνεται μέσα από τα «όρια», αλλά και τις αντιφάσεις με τις οποίες έρχεται αντιμέτωπη η κυρίαρχη τάξη. Η Αστική Τάξη της χώρας μας, μπορεί λχ να επιβάλλει κάποιες εξελίξεις στο εσωτερικό, όμως είναι υποτελής στα ξένα αφεντικά της, τα οποία είναι και αυτά που ξεκίνησαν την αλυσίδα της κεφαλαιακής συσσώρευσης μεταπολεμικά και κατά τα χρόνια της λαοκρατικής επανάστασης του 1946 – 1949 (το δεύτερο αντάρτικο). Η Αστική Τάξη της χώρας προκειμένου να εδραιώσει την ηγεμονία της αυτή, έχει δημιουργήσει ένα σύνολο κατασταλτικών αλλά και αναπαραγωγικών μηχανισμών που εκκινούν από «επίσημες» οδούς (νομοθετικές διατάξεις κοκ), ενώ η ύπαρξη των όποιων θετικών για τα εργαζόμενα λαϊκά στρώματα διατάξεων στο νομοθετικό επίπεδο, «εξισορροπείται» με ένα εκτενές δίκτυο παρακρατικής λειτουργίας και ιδεολογικής διαμόρφωσης. Έτσι, συμμορίες λούμπεν στοιχείων τρομοκρατούν τις εργαζόμενες μάζες, ενώ παράλληλα καλλιεργείται από διάφορα κέντρα η αντίληψη ότι ο εργαζόμενος που διεκδικεί τα δικαιώματά του είναι ένα είδος ανήθικου στοιχείου μπροστά στον εργοδότη – του οποίου η ανηθικότητα θεωρείται δικαιολογημένη στην θεώρηση αυτή.

Με βάση τα παραπάνω προκύπτει ότι η βασική αντίφαση που καλείται ο εργαζόμενος λαός, τόσο στην χώρα μας όσο και διεθνώς, να επιλύσει είναι αυτή μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας που, όμως, εκδηλώνεται με την ηγεμονία της κύριας αντίθεσης μεταξύ του ιμπεριαλιστικού συστήματος και των εργαζόμενων λαών. Η αναγνώριση αυτής της αντίφασης ως κύριας γεννά συγκεκριμένα καθήκοντα για το κίνημα της κομμουνιστικής συνέπειας. Το πρώτο από αυτά είναι η οικοδόμηση μετώπου με δημοκρατικά και λαϊκά χαρακτηριστικά, σύμφωνα με τις παραδόσεις του ιστορικού Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (1918-1956), παραδόσεις οι οποίες εγκαταλείφθηκαν τόσο από το διάδοχο σχήμα (σημερινό «ΚΚΕ») το οποίο κράτησε απλά το brand name, όσο και από οργανώσεις της κομμουνιστικής αριστεράς που με περισσή περηφάνεια δηλώνουν «λέμε όχι σε όλα τα μέτωπα».

Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά αυτού του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου για το οποίο γίνεται νύξη παραπάνω, αλλά και στο κείμενο Γενικών Πολιτικών Αρχών και Στόχων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων είναι τα εξής: πρόκειται για μέτωπο που σε επίπεδο στρατηγικού στόχου θέτει σαν στόχο την Λαϊκή Δημοκρατική Εξουσία, δηλαδή την αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού ζυγού, την άρση των συνθηκών εξάρτησης, την δημιουργία πλήρους (και όχι μερικού) Δημοκρατικού πολιτεύματος στην χώρα. Σε επίπεδο τακτικής παλεύει για την απόσπαση επί μέρους κατακτήσεων για τον εργαζόμενο λαό και τα σύμμαχα με αυτόν κοινωνικά στρώματα. Ακόμη περισσότερο, είναι μέτωπο που συγκροτείται τόσο στην βάση της κοινωνίας (συνδικαλιστικές οργανώσεις, παρατάξεις, πολιτισμικές ομάδες, σύλλογοι) όσο και σε επίπεδο «κορυφών» (μέτωπο μεταξύ πολιτικών οργανώσεων κλπ). Υπ' αυτήν την έννοια, το μέτωπο αυτό είναι Δημοκρατικό και πατριωτικό στον στρατηγικό στόχο, γιατί υπηρετεί το ύψιστο Δημοκρατικό και πατριωτικό καθήκον, δηλαδή την ικανότητα του λαού της χώρας να καθορίζει τις πολιτικές διακυβέρνησής του, χωρίς ξένες παρεμβάσεις. Στο μέτωπο αυτό χωρούν όλοι όσοι αναγνωρίζουν τους παραπάνω στρατηγικούς στόχους ως κύριους, ακόμη και αν δεν θέτουν το ζήτημα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, κατ' επέκταση είναι μέτωπο Λαϊκό στο περιεχόμενο, γιατί συγκροτείται από πλατιές λαϊκές δυνάμεις που καταλήγουν σε κοινά συμπεράσματα με την κοινή γραμμή του Μετώπου. Ο ρόλος των Συνεπών Κομμουνιστών – και των ΣΚΔ ως Οργάνωση – δεν είναι να επιβάλουν την καθοδηγητική τους θέση, αλλά να την κατακτήσουν ως εκφραστές της εργατικής-λαϊκής πρωτοπορίας.

Αξίζει να τονιστεί ότι ο σεχταρισμός είναι αντίθετος προς την γραμμή μας περί οικοδόμησης Μετώπου με τα στοιχεία που προαναφέραμε. Υπάρχουν, όμως, δυνάμεις οι οποίες δεν μπορούν να συμπορευθούν μαζί μας στο Μέτωπο αντικειμενικά. Λόγου χάρη, οι ναζί-φασίστες δεν μπορούν να συμπορευτούν σε καμία περίπτωση με το Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο (ΔΛΜ), όχι μόνο γιατί δεν αποδέχονται τον Δημοκρατικό χαρακτήρα της κοινωνίας που επιδιώκουμε, αλλά είναι και εχθροί του προλεταριάτου, είναι άτομα που στην κρίσιμη στιγμή της κοινωνικής έκρηξης μπαίνουν απέναντι στον εργαζόμενο λαό, ενώ σήμερα – στην περίοδο πριν την έκρηξη αυτή – κάνουν τέτοια ιδεολογική ζύμωση και παρέμβαση στις μάζες, ώστε να διαιρέσουν και να διχάσουν την εργατική τάξη και τα σύμμαχα με αυτήν κοινωνικά στρώματα. Πλάι στις δυνάμεις αυτές είναι και οι ιστορικοί συνοδοιπόροι τους, ακόμα και κάποιοι οι οποίοι βρίσκονται στα «αριστερά» του πολιτικού φάσματος. Λόγου χάρη, ο τροτσκισμός: η 4η Διεθνής (το διεθνές κέντρο του Τροτσκισμού) καλούσε σε κήρυξη εμφυλίου στην ΕΣΣΔ ενώ οι

ναζί προέλαυναν προς την Μόσχα. Αντίστοιχη στάση κράτησαν οι τροτσκιστές στην Ελλάδα, όπου καλούσαν τον λαό να μην μετέχει στο ΕΑΜ γιατί το χαρακτήριζαν «εθνικιστικό». Αντίστοιχα, το 1949 ο επικεφαλής των τροτσκιστών στην Ελλάδα, Α. Στίνας, απέστειλε «συγχαρητήριο μήνυμα» στις μοναρχοφασιστικές δυνάμεις για την ήττα του ηρωϊκού ΔΣΕ. Όχι μόνο αυτό, έφτασε στο σημείο του αίσχους να αποκαλέσει τον ηρωϊκό Δεκέμβρη του 1945 απόπειρα «σταλινικού πραξικοπήματος». Ο τροτσκισμός ιστορικά θέτει τον λαό απέναντί του. Είναι η κατεξοχήν καιροσκοπική και σεχταριστική ιδεολογία (με την μαρξιστική έννοια του όρου), η οποία και συμβαδίζει με το εργατικό – λαϊκό κίνημα μόνο και μόνο για να του καρφώσει το μαχαίρι πισώπλατα στην στιγμή που θα μπορέσει να κάνει το άλμα για την «έφοδο στον ουρανό».

Στην σημερινή περίοδο, τα μέλη και οι φίλοι των ΣΚΔ οφείλουν να λάβουν ιδιαίτερα μέτρα στην κατεύθυνση της συντεταγμένης αυτομόρφωσης και των κύκλων πολιτικών σχολών/μαθημάτων. Αντίστοιχα, σε αυτήν την κατεύθυνση, ιεραρχείται η γενική πολιτική διαφώτιση του εργαζόμενου λαού, μέσα από παρεμβάσεις σε άρθρα, αφίσες, παρεμβάσεις στις διαδηλώσεις κλπ.

Έτσι πραγματώνεται και η θέση των ΣΚΔ ότι «ο χαρακτήρας της επανάστασης στην Ελλάδα θα είναι Λαϊκοδημοκρατικός, αντιμπεριαλιστικός, και θα πρέπει με την βοήθεια των Κομμουνιστών να λάβει Σοσιαλιστική στόχευση, δηλαδή ως καθήκον των Κομμουνιστών ορίζεται και η ανάπτυξη του υποκειμενικού παράγοντα σε αυτές τις συνθήκες».

Πέραν, όμως, των προγραμματικών θέσεων που οφείλουμε να έχουμε για το ζήτημα του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου, τίθενται ζητήματα γύρω από το θέμα της μορφής της Οργάνωσης, τόσο σε συνθήκες που η Οργάνωση αποτελείται από έναν πολύ μικρό αριθμό ατόμων, όσο και σε συνθήκες σχετικής μαζικοποίησης. Στην σημερινή περίοδο υφίσταται μία συνολική εκτίμηση που αναφέρει ότι περιθωριοποιημένες ομάδες, είτε εντελώς ανοργάνωτες είτε μισο-οργανωμένες είναι τα μόνα πιθανά αντίβαρα απέναντι σε μία «γραφειοκρατία» ή απέναντι στον «θεσμισμό». Η παραπάνω κριτική δεν είναι απλά λάθος, αλλά ακόμα περισσότερο είναι πλήρως αντιμαρξιστική και αντιλαϊκή. Είναι αντιμαρξιστική γιατί αντιβαίνει σε όλες τις αρχές του Μαρξισμού – Λενινισμού για την έννοια της Οργάνωσης, ως σημείο πολιτικής συνένωσης και κέντρο συνεπούς/οργανωμένου αγώνα του προλεταριάτου και του εργαζόμενου λαού. Αυτή η συνέπεια δεν μεταφράζεται σε «στρατιωτική πειθαρχία», αλλά σε σιδερένια συνειδητή πειθαρχία ως απόρροια της επαναστατικής θέσης του κάθε μέλους. Είναι αντιλαϊκή γιατί είτε ηθελημένα είτε αθέλητα καταλήγει να στερεί από τον εργαζόμενο λαό και τα σύμμαχα με αυτόν κοινωνικά στρώματα την δυνατότητα δημιουργίας της πολιτικής δύναμης εκείνης που είναι πραγματικά ικανή για την ανατροπή και την γνήσια κοινωνική αλλαγή, την χειραφέτηση του προλεταριάτου και του εργαζόμενου λαού εν γένει.

Για να γίνουν ικανές οι ΣΚΔ – και η όποια οργάνωση – να ανταπεξέλθουν στο καθήκον αυτό, απαιτούνται συγκεκριμένες αρχές στην πρακτική λειτουργία και δράση της Οργάνωσης. Πρώτο βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση είναι να ξεκαθαριστεί ότι η έννοια του «μπουλουκιού» είναι φύσει εχθρική τόσο με την κομματική δημοκρατία, όσο και με την προοπτική ανάπτυξης της Οργάνωσης. Η κομματική λειτουργία απαιτεί

πλήρη οργάνωση και όχι έλλειψη αυτής ή «ημιοργάνωση». Όταν εντοπίζεται υπερβολική χαλαρότητα στην οργάνωση, απαιτείται να εξετάζονται τόσο οι αιτίες αυτής, όσο και τα αναγκαία μέτρα για την καταπολέμησή της. Τα μέτρα αυτά πρέπει να είναι στην συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων δημιουργικά και όχι κατασταλτικά. Πρώτο μας μέλημα πάντοτε το πώς θα μαζικοποιηθεί και θα μείνει μαζικοποιημένη η οργάνωσή μας, όχι το πως θα επέλθει μία «καθαρότητα» μέσα από σεχταριστικές μεθόδους. Η «καθαρότητα» που πρέπει να επιδιώκουμε είναι αυτή της σταθερότητας στην πολιτική λειτουργία. Παράλληλα, πρέπει να εξασφαλίζονται όλα τα δημοκρατικά χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τον Δημοκρατικό Συγκεντρωτισμό, όπως το δικαίωμα των μελών να διαφωνούν με την κεντρική γραμμή και να εκφέρουν τις διαφωνίες τους ακόμα και μέσω της ΦτΑ, να μην ταυτίζεται ο φραξιονισμός με την συγκρότηση πλατφόρμας. Μόνο με οργάνωση με πλήρη λειτουργία σε όποιες συνθήκες θα μπορέσουμε να οικοδομήσουμε και το επιζητούμενο μέτωπο. Όπως έλεγε και ο Β. Ι. Λένιν: «...όποιος θέλει να βοηθήσει τους ταλαντευόμενους, πρέπει να σταματήσει να ταλαντεύεται ο ίδιος».

Κεφάλαιο 2^ο: Η Πολιτική Στιγμή διεθνώς και στην χώρα σήμερα

Όπως εκτέθηκε και στις Θέσεις της Συνδιάσκεψης η εκτίμηση της πολιτικής στιγμής δεν αποτελεί μία απλή ευκαιρία για συζήτηση ή ατέρμονο φιλοσοφικό αναστοχασμό. Αντίθετα, αποτελεί ουσιαστικό καθήκον της κάθε μιας πολιτικής οργάνωσης.

Στο διεθνές επίπεδο, διακρίνονται πολλαπλές εστίες πολέμου, και όπως οι Θέσεις ορθά τονίζουν πρέπει να ξεχωρίζει κανείς τα μέτωπα στην Μ. Ανατολή και στην Ουκρανία. Το ουκρανικό ναζιστικό – γενοκτονικό κράτος υπό τους παράτυπους «προέδρους» του από το 2014 έχει σύρει τον ουκρανικό λαό και τις μειονότητες που ζουν στα εδάφη της Ουκρανίας σε έναν πόλεμο με την Ρωσία με σκοπό την εξυπηρέτηση των αμερικανικών-ΝΑΤΟϊκών συμφερόντων. Ως αντίδραση σε αυτές τις εξελίξεις ξέσπασαν οι ηρωικές αντιφασιστικές εξεγέρσεις του Ντονμπάς και άλλων περιοχών στην Ουκρανία. Η πρόσδεση, όμως, των κινημάτων αυτών με την σημερινή καπιταλιστική Ρωσία είναι ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί σε μελλοντικό χρόνο, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις συνθήκες που συντρέχουν. Η εκτίμηση της Συνδιάσκεψης είναι πως αυτή η πρόσδεση προσέδωσε και φαινομενική νομιμοποίηση σε δράσεις της Ρωσικής Ομοσπονδίας στην περιοχή, η οποία και μέσα από την Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση που ξεκίνησε το 2022 εξυπηρετεί τα δικά της συμφέροντα στην περιοχή.

Οι πολλές εστίες πολέμου που βλέπει κανείς στην Μ. Ανατολή είναι ένα ακόμη σύνθετο ζήτημα. Οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ενισχύουν ιδιαίτερα τον σιωνισμό ως ιδεολογία που δικαιολογεί την ύπαρξη ενός «εθνικού κράτους του Ισραήλ», δηλαδή ενός κράτους με αμιγώς «ισραηλινά» χαρακτηριστικά. Ενώ το δικαίωμα κάθε λαού στην αυτοδιάθεση είναι αδιαμφισβήτητο, αυτό δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να δικαιολογεί γενοκτονίες ή αναγκαστικούς εκτοπισμούς πληθυσμών – πράξεις που αποτελούν εγκλήματα πολέμου με βάση και το διεθνές δίκαιο. Η Συνδιάσκεψη επαναλαμβάνει την πάγια θέση των ΣΚΔ, η οποία και αποτυπώθηκε στην Α΄ Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ, περί ανάγκης συγκρότησης ενιαίου πολυκοινοτικού κράτους που θα εξασφαλίζει τα δικαιώματα όλων των πληθυσμών, ασχέτως εθνοτικής καταγωγής ή θρησκευτικών πεποιθήσεων. Για να γίνει αυτό εφικτό πρέπει να ανατραπούν τόσο ιδεολογήματα του σιωνιστικού ρεύματος, όσο και των θεοκρατικών καθεστώτων και των δορυφόρων τους. Όμως, είναι εσφαλμένο να μην λαμβάνεται υπόψη στην αξιολόγηση της κατάστασης αυτής η ιμπεριαλιστική παρέμβαση. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ ενισχύουν τον ισραηλινό επεκτατισμό με σκοπό να έχουν ένα ακόμα προτεκτοράτο στην περιοχή. Άλλες χώρες, αντίστοιχα, χρηματοδοτούν δυνάμεις φονταμενταλιστικού προσανατολισμού, με σκοπό τον σχηματισμό συγκεκριμένων σφαιρών επιρροής. Υπό αυτό το πρίσμα και δεν συμφωνούμε με όσους ψάχνουν να βρουν δυνάμεις αντίστασης σε καθεστώτα που δεν είναι απλά αντιδραστικά, αλλά και εκφραστές ξένων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Στην ελληνική πραγματικότητα, όλα τα παραπάνω εκδηλώνονται με έναν διαρκή εκφασισμό της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, έναν εκφασισμό στον οποίο μετέχουν τόσο οι κυβερνητικές όσο και πολλές «αντιπολιτευόμενες» δυνάμεις. Είναι γεγονός, για παράδειγμα, ότι καμία κοινοβουλευτική δύναμη δεν θέτει καν ζήτημα αμφισβήτησης της σχέσης εξάρτησης. Η ακροδεξιά και η Νέα Δημοκρατία καλούν σε ισχυρότερη πρόσδεση στο Αμερικανικό άρμα, ενώ τα πιο «κεντροδεξιά» κυβερνητικά

στελέχη και το πολιτικό «κέντρο» (ΠΑΣΟΚ) καλούν σε διατήρηση – εάν όχι ενίσχυση – του status quo. Δυνάμεις όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, η Πλεύση Ελευθερίας και άλλοι δεν αμφισβητούν πραγματικά την εξάρτηση σαν έννοια, καθώς μπορεί να καταγγέλλουν διακηρυκτικά την «απώλεια εθνικής ανεξαρτησίας», αλλά στην πραγματικότητα με αυτήν την ρητορική καταλήγουν να υποστηρίζουν ότι είναι δυνατό ένα μη-ιμπεριαλιστικό καπιταλιστικό σύστημα. Κατά την δική μας ανάλυση κάτι τέτοιο είναι εσφαλμένο πολιτικά, καθώς η εξάρτηση δεν προκύπτει από την «υποτέλεια των κυβερνήσεων», αλλά αντίθετα από τις ίδιες τις καπιταλιστικές σχέσεις σε ένα περιβάλλον που κυριαρχούν τα βασικά γνωρίσματα του ιμπεριαλισμού (βλ. σχετικά κεφάλαιο 1^ο). Ο κοινοβουλευτικός ρεβιζιονισμός – ρεφορμισμός («ΚΚΕ») αναζητώντας de facto μεταλενινιστικά στάδια του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού καταλήγει να ξεπλένει όλο το σύστημα. Έτσι, το «ΚΚΕ» υποστηρίζει ότι η χούντα του '67 δεν ήταν αμερικανοκίνητη, αλλά καθαρά υποκινούμενη αμιγώς από την ελληνική αστική τάξη. Αυτές οι αναλύσεις δεν είναι ούτε αθώες, ούτε τυχαίες. Αποσκοπούν ακριβώς στην συγκάλυψη της εξάρτησης και κατ' επέκταση στην δικαιολόγηση μίας αντιμαρξιστικής σεκταριστικής γραμμής, η οποία και απορρίπτει την συγκρότηση Μετώπου και προάγει την «αυτοτέλεια». Μία αυτοτέλεια που μεταφράζεται σε μία απεύθυνση κατ' αποκλειστικότητα σε οπαδούς και μέλη ενός μεμονωμένου φορέα.

Ο εκφασισμός που αναφέρεται παραπάνω μεταφράζεται σε υποκατάσταση του πολιτικού επιχειρήματος από πολιτικοφανή τραμπουκισμό, αποπολιτικοποίηση της καθημερινής συζήτησης και εξύψωση του συναισθηματικού (και κατ' επέκταση ιδεαλιστικού) στοιχείου σε οριακά πρωτεύον κατά την όποια αντιπαράθεση. Έτσι, το συναίσθημα, οι ατομικές ηθικές αξίες και η λογική πλάνη υποκαθιστούν τον πολιτικό λόγο, ενώ αυταπόδεικτα ψέματα ανάγονται σε αντικειμενικές αλήθειες. Όλα τα παραπάνω οδηγούν στην διαμόρφωση μίας κυρίαρχης ιδεολογίας, η οποία χαρακτηρίζεται τόσο από αντιπολιτική (αποστροφή προς την ενασχόληση με τα κοινά) όσο και από θανατοπολιτική (υπονόμευση της αξίας του ανθρώπου και της ζωής, και ιεράρχηση των αρνητικών άρσεων των αντιφάσεων ως ιδεατών λύσεων). Για παράδειγμα, η άνοδος της ακροδεξιάς αποκτά ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν δούμε τις αιτιάσεις του νεοφασιστικού χώρου, ο οποίος ζητά να διατηρηθούν τα εθνικά νομοθετικά σώματα (κοινοβούλια) αλλά προάγει την αποδυνάμωσή τους, όπως και την αντίστοιχη αποδυνάμωση των συνολικών θεσμικών αντιβάρων. Ζητούν οι ίδιες δυνάμεις την βίαιη απομάκρυνση ή περιθωριοποίηση μεταναστών, ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, αντιφρονούντων κοκ. Παράλληλα, τέτοιες τάσεις εκφράζονται και από χώρους με αναφορά στην αριστερά. Στην αποπολιτικοποίηση συμβάλλει και μία γενικά επικοινωνιακή διαχείριση της πολιτικής, όπως η εισαγωγή των memes και της κουλτούρας του brainrot στον πολιτικό διάλογο – ο οποίος αυτόματα αποπολιτικοποιείται και καθίσταται πεδίο πολιτικού marketing. Παράλληλα, άλλες ομάδες με γνωστές διασυνδέσεις με επιχειρηματικούς ομίλους και το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο, συγκροτούν τραμπουκικές γκρούπες σαν άλλα τάγματα εφόδου. Οι ομάδες αυτές καμία σχέση δεν έχουν με την περιφρούρηση των λαϊκών κινήματων (που είναι θεμιτή και αναγκαία), αλλά αντίθετα είναι εχθρικές προς τον λαό και με την πρακτική τους σιγοντάρουν αφενός το κυβερνητικό αφήγημα, αφετέρου εξυπηρετούν άμεσα επιχειρηματικά συμφέροντα. Δεν είναι τυχαίο ότι κάποιοι εξ αυτών από την μία εμφανίζονται να αρθρογραφούν για την *κομμουνιστική*

επανάσταση (sic!) και από την άλλη εμφανίζονται στο ΓΕΜΗ σαν CEOs επιχειρήσεων που απολαμβάνουν απευθείας αναθέσεις από τα ελληνικά πανεπιστήμια.

Το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα είναι σε αρνητική φάση. Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται από τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: πρώτον, η συσπείρωση σε σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους κλπ είναι αποδυναμωμένη. Αρνητικό ρόλο σε αυτό διαδραματίζει μία αντίληψη που διακινείται από σημαντική μερίδα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς περί «κακού θεσμικού συνδικαλισμού». Η θέση αυτή είναι εσφαλμένη καθώς διακρίνεται από ηττοπάθεια, αναγνωρίζοντας τον αρνητικό συσχετισμό και υποχωρώντας μπροστά σε αυτόν και εκχωρώντας τα σωματεία στον ρεφορμισμό και τις κυβερνητικές και λοιπές αστικές δυνάμεις. Από την άλλη, υπάρχει μερική συσπείρωση σε πόλους που ενώ δεν έχουν καμία διαπραγματευτική ισχύ (βλ συντονιστικές επιτροπές, επιτροπές αγώνα κλπ), έχουν ικανότητα κινητοποίησης δυνάμεων. Και παρά το γεγονός ότι υπάρχει αυτή η σχετική συσπείρωση, ακόμα η πλειοψηφία των εργαζόμενων δεν συνδικαλιζείται, ενώ είναι ηγεμονική η αστική ηθική που προτάσσει την «τιμιότητα» του εργαζόμενου απέναντι στον εργοδότη, αλλά δεν απασχολείται καθόλου με την παραβίαση αυτών των όρων «δικαίου» από τον εργοδότη σε βάρος του εργαζόμενου. Παράλληλα, η πλειοψηφία των σωματείων διατηρεί μία στάση που τίθεται αντικειμενικά απέναντι στα συμφέροντα των εργαζομένων. Η μετατροπή των σωματείων είτε σε σφραγίδες κοινωνικού διαλόγου (σωματεία που κυριαρχούν οι αστικές δυνάμεις) ή η χρήση των σωματείων σαν φτηνό προεκλογικό υλικό (δυνάμεις του ρεφορμισμού) ή ακόμα και η σύσταση διασπαστικών σωματείων και συλλόγων συμβάλλει αντικειμενικά στην επιδείνωση της θέσης των κινημάτων του λαού, και επιφέρει εν τοις πράγμασι αρνητικές εξελίξεις στην υπόθεσή τους.

Το παραπάνω διαμορφώνεται σε ένα ιδιαίτερο πεδίο: αφενός υπάρχει η έλλειψη συνδικαλιστικής συσπείρωσης που αναφέρθηκε παραπάνω, αφετέρου είναι ιδιαίτερα αυξημένη η λαϊκή δυσαρέσκεια και οργή, η οποία και συσσωρεύεται και εκτονώνεται μέσα από ξεσπάσματα θολού αντισυστημισμού, χωρίς να αμφισβητείται πραγματικά η κυρίαρχη τάξη πραγμάτων. Έτσι ενισχύονται φωνές που απλά ασκούν μία καταγγελτική ρητορική χωρίς να καταθέτουν σαφή πολιτική πρόταση απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας. Ορισμένες υπό διαμόρφωση πολιτικές κινήσεις, μάλιστα, φτάνουν στο σημείο να αναπαράγουν μία γλώσσα πολιτικής ανοησίας και να γίνονται ευρέως αποδεκτές. Παραδείγματος χάριν, έχουμε κινήσεις που λένε ότι συντονίζονται από «Επιτροπές Σοφών», χωρίς να αποκαλύπτουν ούτε στα μέλη τους το ποιοι είναι αυτοί οι «σοφοί» (περίπτωση κόμματος Καρυστιανού). Άλλοι πάλι, με αναφορά στην «κυβερνώσα αριστερά» (κόμμα Τσίπρα), έχουν σχηματίσει ήδη προπλάσματα οργάνων κεντρικής καθοδήγησης, τα οποία αποτελούνται από τεχνοκράτες, ενώ είναι γεγονός ότι αυτά τα όργανα δεν είναι εκλεγμένα από τα μέλη – αφού πρώτα διορίστηκαν τα μέλη των Οργάνων και μετά σχηματίστηκαν οι ομάδες των μελών. Αυτό το γεγονός από μόνο του μπορεί να οδηγήσει σε εύλογους προβληματισμούς σχετικά με ουσιαστικά ζητήματα, όπως το πώς θα λειτουργήσει δημοκρατικά από θέση εξουσίας ένα πολιτικό κόμμα το οποίο δεν εφαρμόζει δημοκρατικές διαδικασίες στο εσωτερικό του. Άλλες πάλι υπό διαμόρφωση πολιτικές κινήσεις, φαίνεται να έχουν απευθείας σύνδεση με την αμερικανική πρεσβεία και να λαμβάνουν εντολές (ή τουλάχιστον να περιμένουν την έγκριση για δικές τους πρωτοβουλίες) από εκεί σύμφωνα με δημοσιεύματα που κάνουν

τον γύρο του διαδικτύου και των εφημερίδων – δημοσιεύματα που εάν και εφόσον επιβεβαιωθούν θα αποτελούν μία ακόμη επιβεβαίωση της θέσης μας για την εξάρτηση. Ως απόρροια της αποπολιτικοποίησης αυτής και της κυριαρχίας της ατομικής διεξόδου εμφανίζονται και περιστατικά τυφλής βίας, όπως η πρόσφατη ένοπλη επίθεση 89χρονου στα δικαστήρια της Αθήνας και στον ΕΦΚΑ, μία επίθεση που τα αστικά ΜΜΕ σύσσωμα αποθέωσαν κρυφά – δίνοντας στην δημοσιότητα το «μανιφέστο» του δράστη και προβάλλοντας πλαγίως ένα αφήγημα που εκκινούσε από την θέση «η πράξη ήταν λάθος, τα κίνητρα σωστά».

Εκ των παραπάνω συνάγεται το εξής συμπέρασμα: η σύγχρονη συγκυρία διακρίνεται από έντονο εκφασισμό της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο οποίος συνδέεται άμεσα με τις επικρατούσες σχέσεις εξάρτησης και μοιράσματος των σφαιρών επιρροής που εντοπίζονται στον ιμπεριαλιστικό καπιταλισμό. Αυτός ο εκφασισμός διέπει το σύνολο του αστικού πολιτικού φάσματος και των απολογητών του στον χώρο του ρεφορμισμού/ρεβιζιονισμού. Βασικά εργαλεία του εκφασισμού η αντιπολιτική και η θανατοπολιτική, αλλά και η καλλιέργεια της νοοτροπίας ότι η κάθε δράση δεν πρέπει να είναι οργανωμένη και συντονισμένη, αλλά αντίθετα πρέπει να είναι ανοργάνωτη και «αυθόρμητη». Αυτή η επίκληση στην προτεραιότητα του «αυθόρμητου» έναντι του οργανωμένου στην πραγματικότητα αποσκοπεί στο να μην υπάρχει έλεγχος στα κέντρα λήψης πολιτικών αποφάσεων, να επικρατεί το σύνθημα «η κεφαλή διατάσσει και εμείς ακολουθούμε». Αποδείχτηκε ακόμη η σύνδεση οργανώσεων με τέτοιες θέσης με την Αστική Τάξη και μεγάλα ιδρύματα, με διακίνηση μεγάλων χρηματικών ποσών και εν τέλει με τα πιο αντιδραστικά κομμάτια της αστικής πολιτικής και οικονομικής θεωρίας και πρακτικής. Αποτελεί σταθερό σημείο προβληματισμού για τις ΣΚΔ το θέμα των ιδεολογικών αφετηριών τέτοιων χώρων και η ανοχή που δείχνει κατά καιρούς το κίνημα σε τέτοιους χώρους και πρακτικές. Στο τρίτο κεφάλαιο της απόφασης παρατίθενται αναλυτικοί στόχοι και κατευθύνσεις και για το ζήτημα αυτό.

Κεφάλαιο 3^ο: Καθήκοντα των ΣΚΔ στο επόμενο διάστημα

Από τις παραπάνω αναλύσεις προκύπτουν συμπεράσματα σχετικά με τα επόμενα καθήκοντα των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων. Το πρώτο και βασικό καθήκον είναι η *συγκρότηση των Πολιτικών Σχολών*. Οι Πολιτικές Σχολές θα πρέπει να περιλαμβάνουν κύκλους μελέτης των βασικών αρχών του Μαρξισμού – Λενινισμού, του Διαλεκτικού Υλισμού. Αυτές οι σχολές πρέπει να περιλαμβάνουν τόσο τα μέλη των ΣΚΔ, όσο και άτομα από τον πλατύτερο περίγυρο της Οργάνωσης. Αυτή η θέση προκύπτει από την προσέγγιση της πολιτικής θεωρίας όχι σαν κτήμα αποκλειστικά της πρωτοπορίας, αλλά αντίθετα σαν ιδιότητα αυτής. Παράλληλα, η πολιτική θεωρία πρέπει να γίνεται κτήμα πλατύτερα των μαζών, και μέσα από αυτήν την διαδικασία θα μπορούν να μαζικοποιηθούν και οι ίδιες οι ΣΚΔ. Αξίζει να σημειωθεί ότι η θέση που προεξοφλεί ότι η νέα γενιά δεν ασχολείται με την πολιτική φιλοσοφία είναι εσφαλμένη από άποψης πολιτικής αλλά και συλλογικά, καθώς δεν λαμβάνει υπόψη ότι μέσα στην νέα γενιά υπάρχουν γενικά πολλές φωνές αμφισβήτησης, νέοι άνθρωποι που επιζητούν έναν τρόπο να έρθουν σε επαφή με την πολιτική φιλοσοφία. Αυτή δεν είναι η κυρίαρχη τάση στην νεολαία, η οποία σε σημαντικό βαθμό χαρακτηρίζεται από αποδοχή της φιλοσοφίας του ατομικού δρόμου και της ατομικής διεξόδου. Στόιχημα τόσο για τις ΣΚΔ, όσο και για τις Οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής κομμουνιστικής αριστεράς που θέλουν να δικαιώνουν τον χαρακτηρισμό τους ως τέτοιες πρέπει να είναι ο απεγκλωβισμός αυτών των συνειδήσεων, προετοιμάζοντας έτσι τον υποκειμενικό παράγοντα για τις επαναστατικές διαδικασίες, ώστε να δράσει κατά τρόπο συντεταγμένο όχι λόγω επιβολής πολιτικών, αλλά λόγω ανάπτυξης πραγματικής πολιτικής συνείδησης. Πρωτοβουλίες σε αυτήν την κατεύθυνση μπορεί να είναι τόσο οι πολιτικές σχολές (υπό την μορφή κύκλων σπουδών) όσο και συζητήσεις πάνω σε επί μέρους βιβλία ή θεωρητικά ζητήματα.

Επόμενο ζήτημα η *μαζικοποίηση των ΣΚΔ*. Η πρόσφατη εμπειρία έχει δείξει ότι η μαζικοποίηση είναι εφικτή, εφόσον η ένταξη μελών δεν γίνεται με «ψιλό κόσκινο», αλλά αντίθετα με ένταξη πρωτοπόρων ανθρώπων – ειδικά των νέων και παραγωγικών ηλικιών – στα νεολαιίστικα σχήματα, στις ομάδες παρέμβασης, με την εμπλοκή τους στην σύνταξη Προγράμματος της Οργάνωσης, την παράσυρσή τους στο κίνημα. Μέσα από αυτές τις κινήσεις μπορούν να μαζικοποιηθούν οι ΣΚΔ. Στην παρούσα φάση οργανωτικής ανάπτυξης, υφίστανται κυρίως εδαφικές ΚΟΒ. Σκοπός της ΚΕ κατά την επόμενη τετραετία θα πρέπει να είναι η οικοδόμηση κατά τρόπο τέτοιο ώστε να συγκροτηθούν κλαδικές ΚΟΒ και να τεθούν οι βάσεις για ανάπτυξη της Οργάνωσης και σε χώρους δουλειάς εντός της Αττικής και εκτός των μεγάλων αστικών κέντρων της Αττικής.

Επόμενα καθήκοντα σε βάθος τετραετίας είναι:

Πρώτον, η τακτικοποίηση των διαδικασιών στον δρόμο που ξεκίνησε από την V Συνδιάσκεψη και έπειτα. Με τον όρο τακτικοποίηση εννοείται η πραγματοποίηση των διαδικασιών κατά τρόπο οργανωμένο και σε περιβάλλον περιφρουρημένο. Ακόμη περισσότερο σημαίνει οργάνωση των κομματικών/οργανωτικών διαδικασιών κατά τρόπο τέτοιο ώστε να εξασφαλίζεται τόσο η δημοκρατική όσο και η συγκεντρωτική διάσταση της πολιτικής δουλειάς, με ελεύθερη έκφραση διαφωνιών, δυνατότητα κατάθεσης αντιπροτάσεων για εισηγήσεις ή κλεισίματα-αποφάσεις. Όπως ορθά

επισημαίνεται στο νέο Καταστατικό της Οργάνωσης και στις Θέσεις της Συνδιάσκεψης (βλ. ειδικότερα θέση XI), ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός σήμερα δεν μπορεί να αποτελεί μία μορφή καθοδήγησης στρατιωτικού τύπου, αλλά αντίθετα μία μορφή καθοδήγησης πολιτικού τύπου. Αυτό σημαίνει ότι τα όργανα δεν *επιβάλλουν πράξεις* στα μέλη, αλλά αντίθετα συμβάλλουν στην προώθηση της συλλογικά διαμορφωμένης πολιτικής γραμμής στους χώρους παρέμβασης των μελών, αφήνοντας το περιθώριο της αυτενέργειας.

Ιδιαίτερο βάρος σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να δοθεί για την δουλειά στους χώρους δουλειάς, στα σωματεία, στις γειτονιές. Αυτό για να εκπληρωθεί απαιτεί ουσιαστική αυτομόρφωση πρώτα και κύρια των στελεχών των ΣΚΔ, ώστε να μπορούν να ανταπεξέλθουν στο καθήκον αυτό χωρίς να οδηγούμαστε εκ νέου στο μοντέλο «απεύθυνσης προς την κορυφή» της Οργάνωσης, αλλά αντίθετα να είναι σε θέση τόσο τα μέλη, αλλά και τα στελέχη να κατανοούν την συλλογιστική πορεία πίσω από την συλλογικά διαμορφωμένη πολιτική γραμμή, και εφαρμόζοντας αυτήν την συλλογιστική να προχωρούν στην εξειδίκευση της πολιτικής γραμμής στον χώρο παρέμβασης. Το να γίνει κτήμα αυτό το χαρακτηριστικό στην πολιτική σκέψη μελών και στελεχών διέπει και το σύνολο των υπολοίπων στόχων που θέτει η Συνδιάσκεψη ως καθήκοντα στην σχηματισμένη ΚΕ ως την λήξη της θητείας της.

Επιπλέον είναι ανάγκη να περάσουμε σε ενίσχυση του Εκδοτικού της ΚΕ με περισσότερες εκδόσεις. Οι εκδόσεις αυτές δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση να είναι μόνο «επετειακές» εκδόσεις κλασικών, αλλά αντίθετα είναι επιτακτική ανάγκη να εκδοθούν νέα κείμενα με τις θεωρητικές επεξεργασίες, τις προτάσεις των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων για το κίνημα στην σημερινή περίοδο. Παράλληλα, είναι σημαντικό να προχωρήσουμε σε εκδόσεις τέτοιες που να ασκούν κριτική σε ιδεολογίες και ρεύματα τόσο της αστικής τάξης όσο και του ευρύτερου χώρου της κομμουνιστικής αριστεράς. Αυτές οι εκδόσεις δεν είναι μόνο μέρος μίας θεωρητικής ενασχόλησης, αλλά αντίθετα πρέπει να συνδέονται άμεσα με την καθημερινή πολιτική δράση και στάση των μελών και στελεχών της Οργάνωσής μας. Αυτό σημαίνει πρώτον, ότι μέσα από τις εκδόσεις αυτές πρέπει να προωθούνται συνολικά επεξεργασίες που αποτυπώνουν την γενική συλλογιστική πίσω από την πολιτική γραμμή των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων. Σημαίνει, δεύτερον, ότι οι θεωρητικές επεξεργασίες αυτές είναι αποτέλεσμα της συγκέντρωσης των πολιτικών συμπερασμάτων από την πολιτική δουλειά στα κινήματα των λαϊκών στρωμάτων. Αυτό είναι πέρα για πέρα αναγκαίο για να καταστεί δυνατή η ουσιαστική ανασυγκρότηση του κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας.

Ακόμη, η τακτικοποίηση της «Φωνής της Αλήθειας» (ΦτΑ) ως οργάνου της Κεντρικής Επιτροπής αποτελεί κεντρικό επιχειρησιακό καθήκον της περιόδου που ανοίγεται μετά την VI Συνδιάσκεψη. Σύμφωνα με τον απολογισμό στο Κεφάλαιο 1ο των Θέσεων, η ΦτΑ έχει ήδη κατακτήσει σημαντικό έδαφος ως σημείο αναφοράς για την προβολή των θέσεων της ΚΕ, με χαρακτηριστικές παρεμβάσεις σε ζητήματα όπως το ταξικό έγκλημα στη «Βιολάντα», οι κινητοποιήσεις της 28ης Φλεβάρη, η απεργία της 6ης Φλεβάρη και οι εξελίξεις στο Ιράν, καθώς και η δημοσίευση κλαδικών ανακοινώσεων. Παρά ταύτα, παραμένει ανοιχτός ο στόχος της αναβάθμισής της σε βήμα για πλατύτερες λαϊκές δυνάμεις, με ταυτόχρονη διασφάλιση της οργανωτικής περιφρούρησης και την αύξηση της τακτικής αρθρογραφίας από μέλη των ΣΚΔ.

Η Συνδιάσκεψη αποφάσισε η ΦτΑ να ακολουθήσει μία πορεία για ουσιαστική βελτίωση, μέσα από τρία βήματα: α) σταθεροποίηση της έκδοσης ανά 15 μέρες, β) αύξηση σελίδων από 8 σε 16, γ) σταδιακή μετάβαση σε εβδομαδιαία έκδοση. Αυτή η πρωτοβουλία ανταποκρίνεται στην ανάγκη για συστηματική κοσμοθεωρητική και πολιτική παρέμβαση σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης και ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Στρατηγικά, η τακτική έκδοση της ΦτΑ λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής της επαφής μας με τις πλατιές λαϊκές μάζες – δημιουργεί σταθερούς φυσικούς δεσμούς με τον εργαζόμενο λαό, διευκολύνει την καλλιέργεια κύκλου φίλων της ΦτΑ και επιτρέπει την ανάπτυξη συνεχούς διαλόγου με τις μάζες, αντί για αποσπασματικές παρεμβάσεις. Αυτό συνάδει με την ανάλυση του 3^{ου} Κεφαλαίου των Θέσεων, όπου ξεκαθαρίζεται ότι ο Κομματικός Τύπος αποτελεί βασικό εργαλείο για την προώθηση της επαναστατικής κοσμοθεωρίας και τον πολιτικό απεγκλωβισμό εργαζομένων από ρεφορμιστικές νοοτροπίες και όχι ένα μέσο πολιτικού marketing. Φυσικά, όλα τα παραπάνω μπορούν να γίνουν μόνο με συντονισμένο πλάνο από όλες τις δυνάμεις των ΣΚΔ και προκειμένου να υπάρξει αποτελεσματική μέτρηση αποτελεσμάτων και διόρθωση αποκλίσεων, η ΚΕ με σημείωμα θα ορίσει ελάχιστα πλάνα για κάθε ΚΟΒ με αυστηρά ποιοτικά κριτήρια, ενώ για να αντιμετωπιστούν φαινόμενα καθυστερήσεων θα κινητοποιείται ένα τμήμα του οργανωτικού/κομματικού μηχανισμού. Η διαδικασία αυτή ενισχύει την ενότητα δράσης, καθώς συνδέει άμεσα την εσωργανωτική πειθαρχία με την εξωστρεφή παρέμβαση, σύμφωνα με τις αρχές του νέου τύπου Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού που περιγράφονται στο Καταστατικό.

Η συνολική στρατηγική στοχεύει στην μετατροπή της ΦτΑ από περιοδική έκφραση απόψεων σε μαζικό πολιτικό όπλο, ικανό να συμβάλει στην οικοδόμηση λαϊκής αντιφασιστικής και αντικαπιταλιστικής ρωγμής, όπως τονίζεται στην Θέση III όπως διατυπώνεται στο κείμενο των Θέσεων.

Η υψηλή ποσόστωση νεολαιίστικου δυναμικού στις γραμμές μας (άνω του 70% ηλικίας 18-29 ετών) αποτελεί αντικειμενικό πλεονέκτημα αλλά και πρόκληση για τις ΣΚΔ, όπως αποτυπώνεται στον απολογισμό. Η (παλιά) ΚΟΔ Νεολαίας Αττικής έχει ήδη δώσει θετικά δείγματα (κλαδικές ανακοινώσεις), όπως αναφέρεται και στο κείμενο των θέσεων, ωστόσο η οργανωτική κάλυψη παραμένει ανεπαρκής και η κινητοποίηση πλατύτερων λαϊκών δυνάμεων σε κρίσιμες στιγμές (Τέμπη, Ιράν) περιορισμένη. Ο σχηματισμός Σχημάτων Νεολαίας ανά περιοχή μέχρι το τέλος 2027 συνιστά μία στρατηγική επιλογή για την ποιοτική αναβάθμιση της παρέμβασης σε στρώματα που πλήττονται άμεσα από τον μιλιταρισμό, την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και την καπιταλιστική εκμετάλλευση, ενισχύοντας ταυτόχρονα την αναπαραγωγή και διεύρυνση του οργανωτικού δυναμικού.

Τα Σχήματα Νεολαίας λειτουργούν ως ιδιότυπα βοηθητικά όργανα που επιτρέπουν την εξειδικευμένη δουλειά σε νεολαιίστικα περιβάλλοντα (σχολές, χώροι εργασίας νέων, γειτονίες) χωρίς να διασπούν την ενότητα της Οργάνωσης. Συμβάλλουν στον πολιτικό απεγκλωβισμό από νοοτροπίες επανάπαυσης, ανάθεσης και ατομικισμού, στην υλοποίηση Πολιτικών Σχολών και στην δημιουργία αντιφασιστικής-αντικαπιταλιστικής ρωγμής με νεολαιίστικο πρόσημο. Εντάσσονται στην ευρύτερη κατεύθυνση για μαζικοποίηση και ποιοτική βελτίωση της δράσης που θέτει η Συνδιάσκεψη.

Παράλληλα, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι υφίσταται ο κίνδυνος αποκοπής από το γενικό οργανωτικό έργο. Κάτι τέτοιο μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με αυστηρή υπαγωγή στον Δημοκρατικό Συγκεντρωτισμό και όχι με παραβίασή του, ενώ παράλληλα τυχόν φαινόμενα ηττοπάθειας και περιορισμένης δράσης διορθώνονται μέσω συστηματικής πολιτικής κατάρτισης και πρακτικής εξώθησης σε πραγματικές μάχες, δίνοντας έμπνευση στα μέλη των νεολαιίστικων σχημάτων. Η επιτυχία θα μετρηθεί με κριτήρια όπως η αύξηση του ποσοστού ενεργών νεολαίων, ο αριθμός νέων στρατολογιών από τις ομάδες συνεπών νεολαίων κομμουνιστών και η ποιότητα παρεμβάσεων σε φοιτητικούς/νεολαιίστικους χώρους.

Ο σχηματισμός αυτός ενισχύει την ικανότητα της Οργάνωσης να ανταποκριθεί στις αντικειμενικές δυνατότητες που δημιουργούν οι ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις και η όξυνση των ταξικών αντιθέσεων, συμβάλλοντας καθοριστικά στην οικοδόμηση ενός πραγματικά επαναστατικού φορέα.

Όπως έχει επισημανθεί και στις Θέσεις, διαπιστώνεται ότι η συνδικαλιστική δράση δεν πέτυχε τους στόχους της IV και V Συνδιάσκεψης, η Δημοκρατική Τάση (ΔΤ) δεν συγκροτήθηκε ολοκληρωμένα, με αποτέλεσμα οι ΣΚΔ να λειτουργούν ως «ουρά» άλλων δυνάμεων και να εξυπηρετούν μικροπολιτικά συμφέροντα, ιδίως σε προεκλογικές περιόδους – όπως η σημερινή. Η μετατροπή της ΔΤ σε διακριτή συνδικαλιστική παράταξη στους κλάδους όπου δραστηριοποιείται το δυναμικό των ΣΚΔ είναι επομένως επιτακτική για την ανάληψη πρωτοβουλίας, την προώθηση αντικαπιταλιστικής γραμμής και την υλοποίηση των αρχών που θέτει το άρθρο 22 του νέου Καταστατικού.

Η ΔΤ δεν πρέπει να αποτελεί μία απλή συνδικαλιστική παράταξη, αλλά εργαλείο για την συσπείρωση πλατιών δημοκρατικών δυνάμεων γύρω από αντιιμπεριαλιστικά αιτήματα, χωρίς να υποτάσσεται σε ρεφορμιστικές λογικές «ενιαίων συμφερόντων» ή ψευδαισθήσεις «αντεπίθεσης» σε μία περίοδο που το κίνημα παλεύει για υπεράσπιση. Στον κάθε κλάδο, η ύπαρξη διακριτής παράταξης εξασφαλίζει πολιτική αυτοτέλεια, επιτρέπει την αυτενέργεια μελών εντός συλλογικών αποφάσεων και δημιουργεί πόλο συσπείρωσης για εργαζόμενους που δεν ταυτίζονται πλήρως με τον στρατηγικό στόχο των ΣΚΔ αλλά έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την γραμμή πάλης της Οργάνωσης.

Θα πρέπει άμεσα να υπάρξει υπολογισμός των δυνάμεων σε κάθε έναν κλάδο, πρωτοβουλία που θα πρέπει να ακολουθηθεί από εκπόνηση κλαδικών προγραμμάτων δράσης από τις ΚΟΒ, με έμφαση σε συγκεκριμένα αιτήματα (μισθοί, συνθήκες εργασίας, ενάντια σε αξιολογήσεις, νέα νομοθετήματα κ.ά.) που συνδέονται με την γενική αντικαπιταλιστική προοπτική. Σε επόμενη φάση θα πρέπει σε κάθε κλάδο που δραστηριοποιούμαστε και εμείς και οι φίλοι των ΣΚΔ να υπάρξει σύγκληση ιδρυτικής συνέλευσης ΔΤ με συμμετοχή μελών ΣΚΔ, φίλων και άλλων δημοκρατικών εργαζομένων και εκλογή (διακλαδικού) συντονιστικού οργάνου. Η ΔΤ θα παρεμβαίνει με δικές της προτάσεις σε γενικές συνελεύσεις, θα εκδίδει κλαδικές ανακοινώσεις και θα συμμετέχει σε εκλογές σωματείων με αυτόνομο ψηφοδέλτιο όπου είναι εφικτό, ενώ δεν αποκλείεται να μετέχει σε μετωπικούς σχηματισμούς σε επί μέρους σωματεία. Τα μέλη των ΣΚΔ μέσα στην ΔΤ εξειδικεύουν την γραμμή των ΣΚΔ, με τα ΑΣ να αναλαμβάνουν ιδιαίτερο βοηθητικό ρόλο στην κατεύθυνση αυτή. Αποφεύγεται κάθε

υποταγή σε ρεφορμιστικές ή «σκιώδεις» ηγεσίες (που κρύβονται πίσω από μπουλούκια), ενώ τα μέλη ΣΚΔ επιδιώκουν να δρουν ως πρωτοπόροι εντός της ΔΤ. Προβλέπονται μηχανισμοί αποτίμησης και διόρθωσης (τακτικές εκθέσεις προς ΑΣ και ΚΕ) για να αποφευχθούν φαινόμενα ηττοπάθειας ή μετατροπής της ΔΤ σε «ουρά» άλλων δυνάμεων.

